

Đà Lạt Trời Ơi Tôi Đứng Khóc

Đà Lạt bây giờ hay bao giờ?
Muôn đời Đà Lạt vẫn là thơ?
Mà o Tôn Nữ đi mô nhi
để bóng trăng rơi xuống đáy hồ...

Đà Lạt bao giờ xe với ngựa
Bây giờ không ngựa chỉ toàn xe
Xe đi xuống lũng, xe lên dốc
Xe chở người đi, chẳng kẻ về!

Đà Lạt hồi nào núi với non
Rừng thông thưa thớt...tại sao còn?
Mù sương khéo bám trên hành gĩa
Chút phấn thông vàng nắng héo hon...

Đà Lạt trời ơi tôi chết mất
Hỏi thăm người chẳng hỏi han tôi
Ngôi nhà số Bảy đường Yagut
Cấp đá leo lên lở với bồi...

Đà Lạt trời ơi tôi đứng khóc
Ngày tôi Cải Tạo trở về đây
Ngày tôi qua Mỹ về thăm lại
Trắng một trời xanh sương khói bay...

Đà Lạt trời ơi không nói nữa
Bóng hình Tôn Nữ đã xa xăm
Nàng đi để lại vàng Thu lá
Để lại mùa Đông nữa...nào nùng!

*Đà Lạt cho tôi quỳ xuống nhé
Cho tôi quỳ mãi đến Thiên Thu
Giọt mù sương đọng trên cành hỡi
Nhỏ xuống lòng tôi...một chút thơ!*

Trần Vấn Lệ